

Общата опасностъ загрижила всички. Руситѣ настѣпвали откъмъ Дунава, византийцитѣ откъмъ Тракия, маджаритѣ откъмъ Бѣлградъ. Въ това страшно и безпокойно време всѣка областъ на държавата трѣбвало да се грижи сама за себе си и да се брани отъ неприятелитѣ.

Въ Македония и западна Бѣлгария се издигналъ единъ прочутъ, силенъ и храбъръ войвода, на име Никола. Той билъ управникъ на широка земя и народътъ го наричалъ **кметъ Никола**. Тоя силенъ кметъ ималъ четирма синове: Давидъ, Мойсей, Аронъ и Самуилъ. Като видѣлъ бащата, че неговата областъ се заплашва отъ всѣкъде, а отъ Преславъ помощъ не можела да се очаква, той — защото билъ старъ, раздѣлилъ владенията си между четирмата си синове така: Давидъ получилъ земята отъ рѣка Бистрица до Вардаръ съ седалище Воденъ; Мойсей получилъ Струмишката областъ, Аронъ — Софийската, а най-малкиятъ братъ Самуилъ добилъ земята отъ Костуръ до Прѣспа и Охридъ.

Наскоро бащата, кметъ Никола, умрѣлъ и неговитѣ синове образували съюза на държава, която обхващала земитѣ въ Македония, въ Софийско и Поморавия.

Казанитѣ братя, наречени кметски синове, били голѣми родолюбци и решили да запазятъ бѣлгарската свобода и независимостъ.

### Падането на източна Бѣлгария.

Ала въ Преславъ работитѣ не вървѣли добре. Царъ Петровитѣ синове, Борисъ и Романъ, се завърнали въ Преславъ. Борисъ билъ коронясанъ за царъ подъ името Борисъ II. Братъ му Романъ станалъ не-